

все не е той! влѣзихъ петыйтъ, всичкытъ жилкы на Невѣнкъ потръпихъ — ето го! ето хубавецътъ на когото образътъ былъ за всякого напечатанъ въ душѣтъ ѝ, — отъ силно вжтрѣшно външене едва не падна; ти ся опрѣла о рамото на помайчимъ си, която всякого стояла до неѣж. Непознайникътъ ся поклонилъ на всякадѣ, а на Невѣнка по-низко и почиттелно отъ кождо на други; тъмна блѣдавина ся изобразявала и на неговото лице; но очитъ му блестѣли по-свѣтло отъ напрѣдъ; той гледалъ почти непрѣстанно на хубавъ Невѣнкъ (която отъ нѣжнытъ чувства ставѣла по-прѣлестна) и въздышалъ толкозь неприпавано, щото, тя заблѣжѣла движението на гърдытъ му и, безъ да мисли на своѣтъ скромность, угадила причинѣтъ. Любовта съживена отъ надѣждъ навчяся зачервила Невенкынытъ бузы, — любовта блестѣла въ нейный погледъ, любовта трепкала въ сърцето ѝ, любовта подигала ржѣтъ ѝ да ся кръсти; чястъ на молитвытъ былъ за неѣж една блаженна минута.

Слѣдъ огнустъ всички излизали изъ черквѣ, тя изгледала найподиръ и съ неѣж младыйтъ момъкъ; но вмѣсто да биде пакъ на другъ странъ, той трѣгналъ вече подиръ Невѣнкъ, която погледвала на него ту прѣзъ десното, ту прѣзъ лѣвото си рамо. Чюдна работа! Влюбенытъ никога немогѣтъ да ся нагледать единъ на другъ, както гладный корыстолюбецъ, който неможе никога да ся насыти на сребро и на злато. — При вратата на болѣркѣтъ кѣшъ, Невѣнкъ послѣдень пѣтъ погледнала на младыйгъ юнакъ и съ привлекателенъ погледъ му казвала: *прощавай, драгий ми непознайнико!* Вратата ся затворила а на Невѣнка ся чуло че младыйтъ момъкъ въздъхналъ, па и тя въздъхнала. Старата помайчима тозъ пѣтъ была по-събудена и безъ да чяка вече ни думъ отъ Невѣнкъ, начнѣла да говори за познатыйтъ хубавецъ, който гы придружавалъ учтиво отъ черквѣ до дома имъ; тя го хвалила доста распалено, доказвала ѝ че той приличалъ на покойныйтъ нейный сынъ, че не ся сумнѣвала за неговѣтъ знаменитъ родъ и желаяла на господаркѣтъ си такъвъ съпругъ. Невѣнка ся радвала, червила ся, мѣчяла и по нѣкогашъ думала, *и ѝ*, или *и*, а сама не знаяла що думала и що отговаряла.

На шестый и на седмый день тѣ пакъ ходили въ черквѣ, виждали ся, испращали ся и при вратата говорили съ нѣжны погледы *прощавай!* Но сърдцето на хубавицытъ е чюдно нѣщо! това съ което е днесъ задоволено, утрѣ е незадоволено отъ него.